

[Justitsministeren]

tilkomme i en situation, hvor en af forældrene er afgået ved døden.

Hvis forældrene inden dødsfaldet boede sammen og havde fælles forældremyndighed over barnet, forbliver forældremyndigheden hos den efterlevende. Hvis barnet ved dødsfaldet ikke boede sammen med den efterlevende, vil en anden, f.eks. bedsteforældre, kunne anmode om at få tillagt forældremyndigheden. En sådan anmodning vil kun kunne imødekommes, hvis hensynet til, hvad der er bedst for barnet, taler imod, at forældremyndigheden forbliver hos den efterlevende.

Hvis afdøde havde forældremyndigheden alene, vil såvel den efterlevende af forældrene som andre, f.eks. bedsteforældre, kunne søge om at få tillagt forældremyndigheden. Afgørelsen herom skal træffes under hensyn til, hvad der er bedst for barnet. Hvis den efterlevendes forældre anmoder om forældremyndigheden, skal anmodningen dog imødekommes, medmindre hensynet til barnet taler herimod.

Loven sikrer således, at der ved afgørelse af forældremyndighedsspørgsmål lægges vægt på, hvad der er bedst for barnet.

Den nævnte regel i myndighedsloven blev gennemført i 1985 på baggrund af en folketingsbeslutning fra 1984. Denne folketingsbeslutning opfordrede regeringen til at fremsætte forslag til revision af bestemmelserne om forældremyndighed og værgemål på grundlag af betænkning 985/83 fra Justitsministeriets arbejdsgruppe om forældremyndighed m.v.

For så vidt angår spørgsmålet om samværsret kan det oplyses, at den af forældrene, der ikke har del i forældremyndigheden, har ret til samvær med barnet. Dette fremgår af myndighedslovens § 23. En tilsvarende ret tilkommer imidlertid ikke andre af barnets slægtninge.

Spørgsmålet om, hvorvidt andre nærtstående bør tillægges en tilsvarende ret til samvær, blev overvejet af Justitsministeriets arbejdsgruppe om forældremyndighed m.v.

Som det fremgår af ovennævnte betænkning side 45-46, var det arbejdsgruppens opfattelse, at det i en række tilfælde vil være værdifuldt for et barn at opretholde en kontakt til en voksen person, som det har haft nær kontakt til, selv om denne person ikke er en af barnets forældre. Det kan f.eks. være i tilfælde, hvor den efterlevende af forældre-

ne, der ikke har haft barnet boende, tillægges forældremyndigheden efter indehaverens død, og hvor barnet kan have tætte relationer til afdødes ægtefælle eller samlever.

Det kan også være tilfældet i forhold til plejeforældre eller personer, der har haft forældremyndigheden over barnet i en periode.

Arbejdsgruppen afstod imidlertid fra at stille forslag om en lovbestemmelse, der fastsatte en sådan samværsret, og hermed muligheden for at få denne ret tvangsgennemført. Baggrunden herfor var, at arbejdsgruppen fandt, at der kunne være en vis risiko for, at en sådan kontakt ville miste sin værdi for barnet, hvis den gav anledning til konflikter. Arbejdsgruppen mente derfor, at en kontakt i disse tilfælde burde ske i forståelse med indehaveren af forældremyndigheden.

Spm. nr. S 386

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (10/12 86) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Hvilke tanker gør ministeren sig om erhvervslivets sponsorstøtte på det kulturpolitiske område?«

Begrundelse

Under overskriften »Topfolk vil højne kulturen« meddeler Morgenavisen Jyllands-Posten den 5. december 1986 følgende:

»En bomstærk tænketank af erhvervslivets og kulturens topfolk har i ubemærket stillet hovederne sammen på lukkede møder for at drøfte sponsortiltag på kulturområdet.«

I en artikel med overskriften »God PR i kunststøtte« den 6. december 1986 kan Politiken derefter meddele, at kulturministeren på et møde med samme »tænketank« har røbet sine tanker om erhvervslivets sponsorstøtte til kulturen.

Det forekommer spørgeren naturligt, at også de folketingsmedlemmer, der til daglig beskæftiger sig med de kulturpolitiske områder, får indsigt i ministerens ideer om erhvervslivets rolle som inspirator og betaler af kulturlivet.

Svar (22/12 86):